

Isänmaan ikäinen

Raaka sisällissota ja sitä seuranneet kostotoimet olivat repineet yhteiskunnan, jopa naapuruston hajalle. Hän syntyi maalaiskylässä tällaiseen maahan, hävinneiden puolelle ja vieläpä aviottomana lapsena. Häntä väheksyttiin koulussa. Ei paljoa helpottanut, vaikka Nurmi ja Ritola juoksivat Suomea maailmankartalle.

Maa elpyi nopeasti. Pian järjestettiin reiluja vaaleja. Tultaessa 30-luvulle ääri-ilmiöt alkoivat taas repiä vanhoja haavoja. Maailmanlaajuinen lama musersi suomalaisten toiveita. Hän, nuori nainen ei voinut haaveilla paljoa kiertokoulua enemmästä. Hän kouluttautui karjakoksi, joita silloin todella tarvittiin.

Parikymppisenä, kun piti aloittaa oikea elämä, naapurimaa hyökkäsi. Elämään ilmestynyt mies selvisi hengissä talvisodasta. Naimisiin mentiin jatkosodan alkumetreillä. Häyön jälkeen mies palasi sotaan, eturintamalle. Hän, nuori nainen jäi pitämään kotikontuja kunnossa.

Sota päättyi, rakennettiin rintamamiestalo, ilmaantui jälkikasvu. Siirtoväkeä ei jätetty rajan pintaan leireihin vaan sulautettiin muuhun väestöön. Sotakorvaukset maksettiin. Olympialaiset onnistuivat. Kekkonen oli vielä ihan tavallinen kuolevainen. Karjakosta kehkeytyi suuren perheen kotiäiti, joka hoiti, opetti, kannusti, ruokki, vaatetti ja piti jöötä.

Autoja alkoi pörrätä enemmän 60-luvulla. Hänen perheellään ei sellaiseen ollut varaa. Hankittiin mopo tai motsikka. Ulkomailla puhuttiin suometumisesta, mutta Suomessa elettiin vakaan kehityksen aikaa. Hankittiin TV, jossa Teija ja Laila lumosivat.

Lasten varttuessa kotiäiti koki toimeettomuutta. Hän päätti ottaa raskaahkon työn. Päivittäin hän polki polkupyörällä viisi kilometriä suuntaansa pyryssä ja helteessä. Nuorempi pääkatraasta odotti häntä illalla kotona nälissään. Pöperöä pöytään!

Kaiken työn ja tohinan päälle hänet aateloitiin pian Mummoksi. Jälkikasvu vaurastui. Piti päästä etelään tuulettumaan, mutta mitäs näiden pienten pallinaamojen kanssa tehdään? Ei hätää, Mummo tulee ja hoitaa. No, saatiinpa hänetkin pari kertaa narrattua mukaan matkalle – lapsenpiiaksi. Kekkosesta alkoi tulla korvaamaton.

Viisi vuotta etulinjassa kamppailleen ja terveytensä turmelleen miehen kuoltua 80-luvulla Mummo jäi asumaan laajennettuun rintamamiestaloon. Häntä ruvettiin kutsumaan Teräsmummoksi. Talon ja puutarhan lisäksi töitä riitti harrastuksissa. Kun tarvittiin kylän juhliin tekijöitä, Martat ja Teräsmummo saapuivat varusteineen paikalle.

Neuvostoliitto luhistui. Koska perheessä koskaan oltu turvauduttu velkaan, pankkikriisi ei heilauttanut. Jälkikasvulle oli iskostettu semmoiset arvot ja itsetunto, että hekin selvisivät. Liityttiin Euroopan Unioniin. Kohta piti opetella kertomaan ja jakamaan sujuvasti kuudella. Naisia nousi maan johtopaikoille.

Hän tunsu maailman tapahtumat. Hän luki huolellisesti päivittäin kahta sanomalehteä ja kuunteli radiota. Kun Syyriassa sodittiin ja Venäjä alkoi uhota Ukrainassa, hän antoi Ylen radiohaastattelussa diktaattoreille sellaista huutia, että siinä olisivat Putininkin posket punoittaneet.

Hän, tyttö, nainen, kotiäiti, Mummo, Teräsmummo, hän ei monien kaltaistensa tavoin koskaan halunnut itseään kaapin päälle. Hän rakensi yhteiskuntaamme, pyyteettömästi, ei itselleen vaan jälkipolville.

Hän oli äitini, lähes isänmaamme ikäinen.

pajen.fi